

מזדקקים

בימה לדיון בין התמימים ואנ"ש
להגברת הלימוד והעיון בשיחות תנש"א-תשנ"ב

גליון ח

דבר מלכות ש"פ וישב תשנ"ב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

תוכן

ההתועדות שהפכה את צרפת / עמ' 6

יומן מרתק מהתועדות ש"פ וישב תשנ"ב

להשתמש במשקפיים של הרבי / עמ' 8

הרה"ח יוסף יצחק בקשי - משפיע בתות"ל אור יהודה, אה"ק

לגלות את האמת / עמ' 11

הרה"ח מנחם כהן - רב קהילה בבאר שבע וחבר 'מכון הלכה חב"ד'

לפתוח עינים ולראות: עולם שמגלה אלוקות / עמ' 14

הרה"ח שלום דובער שפירא - שליח כ"ק אד"ש מה"מ מנהטן, נ.י.

יו"ל ע"י מערכת 'מדקדקים'

שע"י תלמידי התמימים בישיבת תות"ל המרכזית

770 - בית משיח

• **יוצא לאור לקראת ש"ק פרשת וישב תשע"ח**

הגיליון הבא יצא לאור בעז"ה לקראת ש"ק פרשת מקץ

אנ"ש והתמימים מוזמנים לשלוח הערות ותגובות עד יום שני כ"ג כסלו

לתרומות והקדשות, לתגובות, או להצטרפות לקבלת הקובץ באימייל מידי שבוע:

medakdekim770@gmail.com • © 1(540)358-5152

כמה מילים בפתח העיון בשיחת ש"פ וישב תשנ"ב

פעמים רבות מסביר הרבי שליט"א מלך המשיח את ענינו של "כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו", אשר מתבטא בשמו "יוסף" - על שם הפסוק "יוסף ה' לי בן אחר". פעולתו של נשיא דורנו היא לקחת גם את זה הנמצא במצב של "אחר", ולעשות גם אותו "בן".

אולי ניתן לומר, שהחידוש הזה - לעשות "בן" מ"אחר" - הוא הוא חידושה של השיחה הנוכחית, ש"פ וישב תשנ"ב.

כי הלא זה שהעולם מוכן לגאולה, זה שנשלמו כל הברורים עד לתחתון ביותר - על כך חוזר הרבי שוב ושוב, הרבה לפני שיחה זו. החידוש המיוחד כאן הוא - שהדברים לא באים רק כקביעת עובדה, או כהסבר הענינים על פי נגלה או פנימיות התורה; אלא דוקא כמענה לשאלתם של "אחרים" ("פרעגן אנדערע").

הרבי לא מסתפק בלימוד סוגיות הגאולה כרב המלמד לתלמידים, לא די לו באמירת נבואות אל העם, או בהבטחות של 'רבי' המתקבלות באמונה יוקדת אצל החסידים הנאמנים. הרבי הוא גם אבא אוהב. כזה שאכפת לו מבניו - גם אלו שכרגע בטוחים שהם "אחרים", לא שייכים, נמצאים "מחוץ לענין הגאולה" (כלשונו הק' - ש"פ בלק תנשא" ס"ו). חשוב לו, לרבי, שגם הם יקבלו מענה לשאלותיהם וספקותיהם ויפקחו את עיניהם לראות את הגאולה.

לשם כך מאריך הרבי במילים בהירות, בסגנון שקשה למצוא כמותו בשיחות (הבקיאים בינינו ודאי שמו לב, כי זו השיחה בעלת מספר ההערות הקטן ביותר - בכמות - מבין שיחות שנות הנפלאות...), ומראה את עניני הגאולה לא רק בתורה, אלא גם בעולם. בצורה כזו שגם קוראי העיתונים ורודפי מהדורות החדשות יוכלו להיווכח בברור: העולם מוכן לגאולה!

ואם הרבי מבטיח שאף יהודי לא יישאר בגלות, וטורח להחדיר את מושגי הגאולה גם במוחו של ה"אחר" הספקן - בודאי שגם אנחנו יכולים. נלמד, נתבונן, נפתח את ה"לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" ואז נראה "שכבר סיימו את כל עניני העבודה וכבר עומדים מוכנים לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו תיכף ומיד ממש".

דברי הרב

מהתנועות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

הנס שקרה עם ה'המנון' של צרפת

ביום מסויים הפסיקה צרפת לנגן ניגון זה בתור הניגון הרשמי של המדינה! • מפעם לפעם מתחדשים עוד ניגונים חסידיים, ע"י אלה המסוגלים "לעשות ניגון טוב" • מחמת גודלו של הנס האמור - לא שמים אליו לב כדבעי • משיחת ש"פ וישב תשנ"ב, בלתי מוגה

ע"ד שמצינו בכל מדינה, שיש לה דגל משלה (כמו שמצינו בנוגע לדגלי בני ישראל ג"כ) המורה על ענינה ותוכנה ומציאותה, כמו-כן יש לכל מדינה ניגון משלה, שבכל מאורע מיוחד של המדינה, מאורע רשמי, וכן כשרבים מאנשי המדינה צועדים יחד בקשר למאורע רשמי של המדינה - שרים אז את הניגון של המדינה. ועד"ז מחוץ למדינה, ע"י הבאי-כח שלה, שבמאורעות מיוחדים שרים ניגון זה, הנקרא - הניגון של המדינה.

ועד"ז מצינו בנוגע למדינת צרפת, שגם לה יש ניגון משלה, הקשור עם שחרורה של מדינת צרפת מתחת מלכות המלך והמלכה, יחיד ויחידה - אל החופש, כמו שכתוב בדברי הימים של המדינה ההיא.

כלומר, זהו ניגון המסמל את יציאתה של צרפת אל החופש, ואת השלטון החדש שלה שלאחרי המהפיכה - אותו שלטון שאליו התנגד אדמו"ר הזקן בכל התוקף, כנ"ל.

וזהו הנס האמור - שלפתע, ביום מסויים, הפסיקה מדינת צרפת לנגן ניגון זה בתור הניגון הרשמי של המדינה! דבר שאינו מובן כלל על-פי דרכי הטבע!...

. . אותו הניגון - עם אותם ה"תנועות" - שהיה סמל לשחרורה של צרפת ולעלי' לשלטון של משטר זה אשר אליו התנגד אדמו"ר הזקן בכל התוקף, מכיון שהי' מנגד לעניני יהדות וכו' - פסק לפתע מלהיות הניגון הרשמי של מדינת

צרפת. ואדרבה - נהפך לניגון חסידי ככל שאר הניגונים!...

ועד כדי כך 'נשתקע הדבר', ששכחו לגמרי שפעם הי' זה ניגונה הרשמי של מדינת צרפת!

ועד שישנם כאלה, שכאשר הם שומעים ניגון זה בהתוועדות חסידותיות, ובפרט בהתוועדות הקשורות עם יהודי צרפת - אינם יודעים כלל, מה מקורו של הניגון ("פון וואנעט שטאמט דער ניגון"), וכל מה שידוע להם הוא, שזהו ניגון חסידי ככל שאר הניגונים. אלא שבניגוני החסידים גופא, הרי ישנם ניגונים שנתחברו

לפני שנים רבות, וישנם ניגונים שניתוספו בשנים שלאחרי זה.

וכמו-כן הולך וניתוסף, שמפעם לפעם מתחדשים עוד ניגונים חסידיים, ע"י אלה המסוגלים "לעשות ניגון טוב" ("מאכן א גוטער ניגון"), וכפי שרואים שהניגון מתקבל ע"י הציבור, ומנגנים אותו במעמד הציבור, הכולל את כל הסוגים שבבני ישראל, כמרומז בכך ש"צבור" ר"ת: צדיקים, בינונים, והסוג השלישי המרומז באות רי"ש, מעלת האתהפכא, שגם אותו מחברים ע"י ה'א"ו המחבר' לצדיקים והבינונים, (ועד לתכלית השלימות בציבור, מאה ואלף ורבוא, כדאיתא במשנה בברכות).

וזהו תוכן הנס האמור, אלא, שדוקא מחמת גודלו לא שמים אליו לב כדבעי. ולכן, אף שכבר דובר בזה בעבר בקיצור עכ"פ, מדברים על כך עתה שוב, ובאריכות, בכדי לעורר את השימת-לב הראוי' לנס גדול זה.

ועוד ועיקר - ענין זה נוגע לביאת משיח צדקנו. וכדאיתא בגמ', ש"ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח. . אמרה מדת הדין לפני הקב"ה, רבש"ע, ומה דוד מלך ישראל שאמר כמה שירות ותשבחות לפניך לא עשיתו משיח חזקי' שעשית לו כל הנסים הללו ולא אמר שירה לפניך תעשהו משיח", היינו, שאף ש"ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח", הרי מכיון שחזקי' לא שם לב כדרוש [היינו, שאף שודאי שם-לב, אבל לא הי' זה כפי הנדרש מחזקי' ("לויט דעם פארנעם פון חזקי'")] לנסים שהקב"ה עשה לו, לא זכה שמיח יבוא בימיו, היינו, שהוא יהי' משיח!

ומזה מובן לעניננו, שנוסף על הענין דהכרת הטוב, שלכן יש להודות להקב"ה על הנסים שהוא עושה עמנו, מיתוסף בזה עוד ענין עיקרי - שזה נוגע לזירוז ביאת משיח צדקנו!

נזכרים ונעשים

יומן מזמן אמירת השיחה בבית חיינו

ההתוועדות בה הרבי שליט"א

הפך את צרפת

כ"ק אדמו"ר שליט"א ירד להתוועדות בשעה 1:35 לערך, כשהקהל מנגן "על ניסין". וכאן המקום לציין שההתוועדות היתה מאוד מיוחדת ומתוך התרוממות הרוח ("אויפגעלייגטקייט"), וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בשמחה רבה ועצומה למעלה מדרך הרגיל לגמרי.

לאחרי ברכת בופה ג' ו"מזונות" שרו כרגיל "זאָל שוין זיין די גאולה", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה ובפרט לעבר הקבוצה מצרפת - לעברם עודד כו"כ פעמים בתנועות עזות.

את ההתוועדות פתח (בהפתעה גמורה!) באומרו: "ס'איז דאָך אָנגעקומען אַ קבוצה פון צרפת, דאַרף מען זיי געבן זאָגן 'לחיים', ווער איז דער מנהל זייערער? [=הרי הגיע קבוצה מצרפת, צריך לתת להם 'לחיים' מי המנהל שלהם?]", ומיד פנה לצדדים לחפש את הקבוצה (שעמדה בפירמידה הגדולה שבמערב ביהכ"נ). כמוכן שכולם אמרו "לחיים", וכ"ק אדמו"ר שליט"א ענה להם.

אח"כ התחילו לשיר "האדרת והאמונה" בניגון הצרפתי הידוע, וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה מפעם לפעם. באמצע הניגון פנה לשמאלו, ועשה סימן בידו הק' לשרוק! התחילו שריקות וכתגבורת לזה המשיך כ"ק אדמו"ר שליט"א לעודד באופן חזק ומהיר ובתנועות רצופות למשך זמן.

אח"כ פתח כ"ק אדמו"ר שליט"א בשיחה א' באומרו: "כמדובר אין דער התוועדות דשבת שלפני זה אַז צרפת - ווי ס'שטייט אין דער הפטורה פון שבת שלפני זה - איז בגימטריא זיבן הונדערט און זיבעציק [=כמדובר בהתוועדות דשבת שלפני זה

שצרפת - כמ"ש בהפטורה דשבת שלפני זה - הוא בגימטריא שבע מאות ושבעים]."

השיחה ארכה כ-22 דקות, ואחרי טעם כ"ק אדמו"ר שליט"א מהיין ומה"מזונות". הקהל ניגן את מארש נפוליון וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד שוב לעבר האורחים. אח"כ פנה לעבר הקבוצה והתחיל לעודד את השירה לעברם, ואח"כ לעבר הקהל - בתנועות חזקות מאוד בשתי ידיו הק' יחד באופן מפליא ובמהירות.

את שיחה ב' פתח כ"ק אדמו"ר שליט"א באומרו: "מ'רעדט לעצטנסט וועגן פרוסום מעשה ניסים", והמשיך לדבר על כך שא' הניסים בזמננו הוא בצרפת בנוגע לניגון שלהם (שהוא סמל לשחרור המדינה מעול המלכות) שמסיבה לא ידועה הפסיקו לשיר אותו, "און אַלטע חסידים האָבן מפרש געווען" [=וזקני החסידים פירשו] שמעת שחסידים התחילו לשיר את זה בהתוועדויות - הצד שכנגד הורידו בעלותם ממנו ומסרוהו לגמרי לצד הקדושה.

השיחה ארכה כ-16 דקות, ואחרי התחילו כולם לנגן באופן ספונטאני (שוב) "האדרת והאמונה", והפעם ביתר חיות. כ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בשתי ידיו הק' בחוזק רב מאוד, וכן פנה לעבר הקבוצה הנ"ל וסימן בידו הק' שיאמרו "לחיים". אח"כ המשיך לעודד ביד אחת, ושוב בשתי ידיו הק' יחד כששירת הקהל הולכת וגוברת בשמחה רבה.

אח"כ פנה כ"ק אדמו"ר שליט"א לימינו (!) ופתח בשיחה ג'. השיחה ארכה כ-6 דקות, ואחרי שתה מהגביע עד תומו וטעם מה"מזונות". ניגנו "שובה ה'", וכשהגיעו למילים "יראה אל עבדיך" - התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לעודד את השירה בשתי ידיו הק' יחד באופן חזק ומפליא מאוד, ובמהירות!

שיחה ה' ארכה כמה דקות, ובה דיבר אודות חלוקת המשקה. בסיום החלוקה התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן את ניגון ההקפות לאביו הרלו"צ ז"ל, ועודד את השירה באמצע פעמיים בתנועות חזקות. אח"כ שתה מהגביע וטעם מה"מזונות".

כ"ק אדמו"ר שליט"א התחיל לנגן בקול "ניעט ניעט ניקאָוּאָ" ועודד את השירה בחוזק. אח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה, בירך, נטל ידיו הק' ונעמד לתפילת מנחה. ההתוועדות הסתיימה בשעה 3:10.

(מתוך דברי משיח תשנ"ב ח"ב, באדיבות "המכון להפצת תורתו של משיח")

לחיות

רבנים ומשפיעים מדברים ומתוועדים על ה'בכ' שבשיחה

להשתמש במושקפים של הרבי

הרה"ח יוסף יצחק בקשי - משפיע בישי"ק תות"ל אור יהודה, אה"ק

לימוד השיחות של שנות הנפלאות אליבא דנפשיה, הוא הכרח וחוב גמור על כל אשר בשם חסיד יכונה. כאשר לומדים מידי שבוע בשבוע את שיחות ה'דבר מלכות' כ'המשך' וענין אחד, פשוט מבינים שאלו לא עוד שיחות מעוררות בנושא הגאולה, אלא אלו דבריו של הרבי אלינו בשנת תשע"ח באופן הכי אקטואלי שיש.

חשוב להדגיש זאת, כי בין החסידים נשמעת מעת לעת הטענה שמי שלא לומד את השיחות האלו של תנש"א-תשנ"ב, הוא לא חי ה'תקופה' וה'אוירה' המיוחדת של שנים אלו. זו טעות גדולה מאין כמוה, מכיון שמי שלא לומד את השיחות האלו כראוי מפספס הרבה יותר - הוא לא שומע את הרבי מדבר אליו כאן ועכשיו!

בתור דוגמא, כאשר יוצאים למבצעים ופוגשים יהודי שמתחיל לצעוק "מה אתם כל הזמן אומרים שמישהי מגיע? אתם לא רואים כמה צרות ורוע וטומאה יש בעולם? איך משיח יכול בכלל לבוא במצב כזה?!...".

מי שלומד את ה'דבר מלכות' בקביעות, יכול באמת להתמודד עם הטענה הזו ו'לפקוח את העיניים' של היהודי שעומד מולו, שיראה במוחש שהעולם מתקדם לכיוון הגאולה. כי הוא 'חי' את מה שהרבי אומר לו כאן ועכשיו.

לעומת זאת מי שיענה על שאלה כזו שאכן נמצאים בתחתית שאול, ומוכרחים לזעוק ולהתחנן לקדוש ברוך הוא שיביא את הגאולה, הוא פשוט לא יודע מה הרבי אומר לו, ואיך הרבי רואה את המאורעות המתרחשים עכשיו בעולם. הוא פשוט מחזיר את הגלגל עשרות שנים אחורה!

התחתון ביותר בדווקא

בשיחה הרבי ממש מתייחס באופן ישיר למצב העולם, ומראה לנו כיצד צריך לנהוג בצורה נכונה עם עניני העולם, על יסוד דברי חז"ל "אזלת לקרתא הלך בנימוסיה".

על פי ההסבר בשיחה, השינוי וההתאמה למנהגי המקום הם לא רק מפני צורך והכרח חיצוני, אלא מפני שזוהי הכוונה העליונה: על פי תורה צריך לנהוג כך, כדי לקדש את המקום ולהכין גם אותו לגאולה.

ישנם חוגים שעלולים להסתכל על כך בעין שמאלית: כיצד חסיד מעז להכניס את עצמו בגוב האריות, ולהתעסק עם ענינים שעלולים להזיק לו מבחינה רוחנית? אך האמת היא הפוכה בדיוק: דווקא כך אפשר להכין את העולם, ודווקא באמצעות בירור התחתון ביותר נפעלת העליה הגדולה ביותר.

עומק רום בעומק תחת

יחד עם האמור לעיל, צריכה להיות ההבחנה העדינה מה משרת את המטרה של "לתקן עולם במלכות ש-ד-י", ומה חס ושלום סותר ומפריע לתכלית זו.

בכל פעם שאנחנו יורדים לעולם, אנחנו צריכים את מלוא הזהירות ותשומת הלב לבדוק האם העולם משרת את הרצון שלנו, או שחס ושלום אנחנו משרתים את מה שהעולם דורש. תירוצים חסידיים יש למכביר, אבל צריך לראות האם באמת אנחנו פועלים בעולם או שחס ושלום העולם פועל בנו.

והרבי מסביר זאת בצורה הכי ברורה כבר בתחילת השיחה, בסעיף ב', שהמעלה ב"הלך בנימוסיה" הוא רק בדברים המותרים על פי תורה. ברגע שזה לא באופן של "בכל דרכיך דעהו", לא רק שלא מבררים שום דבר, אלא ההיפך בדיוק - הדבר עלול להוריד את האדם מטה מטה.

בשביל מה צריך לומר זאת? הרי לכל אחד ברור שכאשר הוא עובר עבירה הוא לא מקרב את הגאולה!?!...

התשובה לכך פשוטה: ברגע שמתחילים לסלוח לעצמנו על כל מיני דברים "בשביל הפצת המעיינות" וכד', אזי אין לדבר סוף. המדרון חלקלק וקשה לעצור.

שמעתי סיפור על משפחה שלימה של חסידים ברוסיה, שלפני שלקחו את אבא שלהם אל הלא-נודע הוא אמר לילדים: "הולכים להיות לכם נסיונות קשים, אבל תיזהרו מהפעם הראשונה!"... וזה מה שהחזיק אותם כל השנים בכל התהפוכות שעברו.

ראשית הירידה היא הדבר החמור ביותר. צריך לדעת לעמוד בתוקף ולא לוותר על שום ענין בשביל בירור העולם, מכיון שברגע שמוותרים - זה כבר לא העלאה וזיכוך, אלא ירידה והשפלה.

על ניסיון ועל נפלאותיך!

הנקודה השניה שמאוד בולטת בשיחה, הוא הצורך וההכרח להודות לה' על הניסים שהוא עושה.

שמעתי פעם מהרה"ח ר' אלעזר קעניג שי' שהסביר את משמעות ההוראה הזו באותיות נפלאות: כאשר אדם אומר תודה לחברו, הוא בעצם שם לב לכך שהחבר מילא את החסרון שהיה לו, ועל כך הוא מודה.

האמת היא שלאורך כל היום אנחנו מקבלים מכל הצדדים ומכל הכיוונים, יחס טוב מאנשים, אוכל מזין וטעים, מקום מסודר ונקי וכו' - אבל אנחנו לא שמים לב לכל השפע שאנחנו מקבלים בלי שננקוף אצבע, כשאחרים טורחים עבורנו ומשפיעים לנו כל טוב.

כאשר אדם מתרגל לומר תודה, הוא בעצם מתרגל ליהנות מכך שממלאים לו את החיסרון. ואם כך זה "בין אדם לחברו", בוודאי שכך זה גם בין אדם למקום.

מי שלא חושב על הנקודה הזו, בכלל לא מבין על מה הרבי מדבר. אולי זו הוראה רק כשקורה לי איזה-שהוא נס על טבעי... אבל סתם כך, על מה יש להודות!?! אבל מי שמתחיל לחשוב על זה, מבין שאין מספיק זמן להודות על כל הניסים...

ובנקודה זו מתחברים שתי העניינים המבוארים בשיחה. מי שמסתכל על העולם במשקפיים ישנות, עלול לראות טלטלות עזות ומלחמה נוראית... אך מי שלומד את שיחות הדבר מלכות, יודע ורואה בכל פרט ובכל שלב כיצד הקב"ה מכין את העולם לקראת הגאולה!

לגלות את האמת

הרה"ח **מנחם כהן** - רב קהילה בבאר שבע וחבר מכון הלכה חב"ד

שיחת הדבר מלכות השבועי נפתחת באופן ייחודי, בכך ש"ישנם השואלים" היכן רואים כיום שהעולם מוכן לגאולה. במחשבה ראשונה עולה תרעומת במוחנו על אותם ה'טיפשים' שהרבי צריך להתייחס לטענותיהם המופרכות, ולהקדיש שיחה שלמה עבור זה...

אך בהסתכלות עמוקה יותר נראה, שבאמת זוהי טענה שקיימת בכל אחד מאיתנו: אנחנו בוודאי מאמינים לדבריו הקדושים של הרבי שליט"א שהעולם מוכן - אבל בפועל ממש, כשאנחנו יוצאים לרחוב, לא בדיוק רואים את זה, ולפעמים גם רואים את הגרוע מכך עד להיפך הגמור.

ובמיוחד כשאנחנו חושבים קצת על החיים האישיים של עצמנו, ישנם כל כך הרבה דברים במהלך היום-יום האישי, שלכאורה סותרים לזה ש'העולם הקטן' שבתוכנו מוכן לגאולה... איך זה מסתדר עם זה שהעולם מוכן?

המבט של הרבי

שמעתי פעם תיאור מהרה"ח ר' זלמן נוטיק, על חלוקת הדולרים הקבועה מדי יום ראשון. באותם שנים היו בה שני דוכנים להנחת תפילין לקהל הרחב - דוכן אחד נייד שהסתובב בין כל האנשים שעמדו בתור הארוך, ודוכן שני קבוע ביציאה מהחלוקה.

וראה איזה פלא: בעוד שבדוכן הנייד שהסתובב והפציר באופן אישי מכל אחד להניח בתור הכנה מינמלית לכניסה לרבי, התוצאות לא היו מרשימות כל כך - דווקא בדוכן הקבוע, בלא פניה ובקשה אישית מיוחדת, הניחו רוב רובם של המתבקשים.

אותו הדבר בקשר
לכל עניני משיח
וגאולה, הכרזת יחי
אדוננו וכדומה.
אפילו שבחיצוניות
נראה לפעמים
שהשני אינו רוצה
זאת, ואפילו מונע
ומתנגד לכך -
באמת ובפנימיות
גם הוא חפץ בכל
נפשו במשיח.

ההסבר לכך פשוט ביותר - המבט של הרבי שינה את הכל. כשהיהודי עבר לפני מלך המשיח, נפעלה התגלות מושלמת של האמת הפנימית הקיימת בתוכו. בהסתכלות האמיתית והפנימית של הרבי, יצאה החוצה התשוקה הבוררת במעמקי נפשו לקיים את רצון השם, כדבר הבא מעצמו ללא צורך בהשפעה ושכנוע.

מה היא האמת?

כבר הרמב"ם פסק להלכה שרצונו האמיתי של יהודי הוא לקיים את כל המצוות, "אלא שיצרו הוא שתקפו". ובתורת החסידות מוסבר הדבר בהרחבה, שיהודי "אינו רוצה ואינו יכול להיות נפרד מאלוקות". כי לכל יהודי יש את עצם הנשמה שדבוקה בתכלית בה', ונשארת קשורה בו לעד.

אלא שבדרך כלל יש את הנפש הבהמית ועניני העולם שמסתרים על כך, וגורמים לנו לחשוב שיש ליהודי העומד מולנו רצונות אחרים, עד לרצונות שהם היפך הקדושה. אבל האמת היא שבתוכו פנימה הוא רוצה אך ורק אלוקות.

ולכן הדבר תלוי רק בנו: אם נסתכל על יהודי כמו שמשיח מסתכל עליו, נראה את נקודות האמת שלו, ונסתכל רק על הדברים הטובים והקדושים שהוא עושה - זה יגרום ויפעל שהטוב שלו יתגלה בשלימות, ופתאום הוא ירצה עוד ועוד לקיים מצוות, ולהתעסק בדברי קדושה.

ואם ח"ו להיפך, שנסתכל על הנקודות הלא-טובות שלו, הרי לא רק שזה לא יגלה את הטוב שבו, אלא יוסיף ויעלה את הרע שבו, חלילה.

הדבר תלוי רק בנו

הדבר נראה במוחש כאשר יוצאים לשליחות ולמבצעים: אם יוצאים בגישה הנכונה, כפי הסתכלות וראיית המשלח, שהיהודי שאני פועל עליו הוא באמת רוצה אלוקות, הוא רוצה ומעוניין לשמוע ולקבל - מיד רואים את ההצלחה הגדולה, והפעולות והדיבורים מתקבלים ברצון ובשמחה.

ואפילו כאשר לא רואים מיד את התוצאה, הרי וודאי שההסתכלות הנכונה פעלה עליו. רק שצריך עוד קצת לגלות זאת, אצל כל אחד ואחד כפי סגנונו - בדיבור

רך או קשה, סיפור או שיחה. אבל אין שום צל של ספק בהישג וההצלחה שנגרמה באמצעות המבט האמיתי.

ואותו הדבר בקשר לכל עניני משיח וגאולה, הכרות 'יחי אדוננו' וכדומה. אפילו שבחיצוניות נראה לפעמים שהשני אינו רוצה זאת, ואפילו מונע ומתנגד לכך - הרי זה בחיצוניות בלבד, אבל באמת ובפנימיות גם הוא חפץ בכל נפשו במשיח. והדבר תלוי בנו: באם נסתכל על האמת שלו, סוף-כל-סוף הענין יתגלה.

וגם כשמדובר בנפשנו פנימה, ש'ידע איניש בנפשיה' מעמדו ומצבו שיש אצלו ענינים הדורשים תיקון. הרי גם כאן: באם נפנה את תשומת-הלב לזמנים בהם כל אחד מאיתנו רוצה באמת לעשות כפי הנדרש, ונדע שאכן אך ורק זוהי האמת שלנו - הרי זה יגרום לגלות אותה יותר ויותר, ואזי גם הדברים הלא-טובים יפחתו בכמות ובאיכות, עד שיסורו וירדו לגמרי.

החידוש של זמננו

וזהו החידוש של הרבי ב'דבר מלכות' השבוע - העולם כיום מוכן לגאולה. אין מקום בעולם שלא הגיעו אליו יהודים ועוסקים בתורה ומצוות, אפילו מדינת צרפת כבר התהפכה לגמרי. כל פרט בעולם, כל יהודי ויהודי, וגם אני בעצמי - למרות שבחיצוניות נראה לפעמים אחרת, אך האמת היא שכולם כבר מוכנים לגאולה!

בזמן שלנו גם הדבר התחתון ביותר נמצא כבר במצב גאולתי, עד שהוא הוא המשפיע לכל העולם ('צרפת - פרצת'). הטענות שלנו על המצב הקשה, ושאין רואים ניסים 'מופרכות לגמרי' כלשון הרבי. צריכים רק 'לפתוח את העינים' ולהביט בהסתכלות האמתית והנכונה, בראיה של מלך המשיח - שאנחנו נמצאים במצב של גאולה בפשטות!

"אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים" - זוהי בפנימיות קללה גדולה, כמובא בחסידות. צריכים לעבוד בכוחות עצמנו, בביטול גמור לרבי שליט"א, ולגלות את האמת. ואולי זוהי הכוונה שגם את 'קליפת צרפת' הכופרת בהסתמכות על ה' כבר ביררו - אין על מי לסמוך, צריכים לעבוד ומיד מגלים את האמת.

וזהו ההוראה בפועל מהשיחה: לעסוק ב'פרסומי ניסא', שכפי שהיה בימים ההם כן הוא בזמן הזה - לפרסם את הניסים, ולעורר את עצמינו וסביבתנו שהנראה בחיצוניות אינו אמת, ואכן העולם מוכן כבר מזמן. ותיכף ומיד נראה זאת בשלימות הגילוי בגאולה האמתית והשלימה.

לפתוח עינים ולראות: עולם שמגלה אלוקות

הרה"ח שלום דובער שפירא - שליח כ"ק אד"ש מה"מ מנהטן, ניו יורק

בשיחות השבועות האחרונים משנת תשנ"ב תובע הרבי ענין חדש: "לפקוח את העינים" ולראות כבר את הגאולה בעולם.

התביעה הזו עלולה לעורר אצלנו שאלות: מהי בדיוק העבודה הזו? איך "פוקחים עינים"? ומה בדיוק נראה כשנפתח את העינים - את בית המקדש עומד על תילו, עבודת הקרבנות, אילנות סרק נושאי פירות...?

בעצם, זו בדיוק השאלה אותה שואל הרבי בפתיחת הדבר מלכות: "יש השואלים: הרי הגאולה תלויה בכך שכל העולם יהיה מוכן לכך. . היכן רואים - שואלים - שינוי בעולם, שהעולם כיום מוכן יותר לגאולה מאשר בדורות הקודמים!?" הרי זו בעצם המשמעות של "פקיחת העינים". לראות את הגאולה בעולם. ובאמת, איפה רואים את זה?

כשנלמד את השיחה ונתבונן בחידוש של בירור מדינת צרפת, אותו מבאר הרבי, נוכל לקבל תשובה לשאלה, ונדע מהי משמעותה של "פקיחת העינים".

המהפכה הצרפתית

הרבי ממשיך ומראה באריכות בשיחה את השינוי הקיצוני בין מצבה הרוחני של צרפת בזמן אדמו"ר הזקן, לבין מצבה בדורנו - כאשר התורה ומצוות והחסידות פורחים בצרפת והיא אפילו נעשית מקור של הפצת המעיינות.

חשוב להדגיש: כשהרבי אומר שבדורנו התיישבו בצרפת יהודים שומרי תורה ומצוות ושלוחים וכו', מה שלא היה בדורות הקודמים - לא מדובר רק בחידוש 'טכני', שבזמן אדמו"ר הזקן זה לא היה ובדור שלנו כן. מדובר בחידוש מהותי. בזמן אדמו"ר הזקן הקליפה של צרפת היתה בתוקף, כך שאי אפשר היה לברר

אותה; וזהו החידוש העצום בדורנו - שהקליפה כבר נחלשה וישנה האפשרות, על ידי הכוחות מנשיא הדור, להפוך את צרפת לקדושה.

כדי להבין טוב יותר את החידוש העצום בדורנו, את השינוי שחל בקליפה - כדאי להתבונן בבעייתיות שבמהפכה הצרפתית, שבגללה התנגד להם אדמו"ר הזקן: הבעיה היתה שהחופש "לא הושתת על יסוד האמונה והבטחון בה".

בעצם, מהו הענין של אמונה וביטחון בה? כאשר לאדם ברור שאין שום מציאות מלבד הקב"ה, "אין עוד מלבדו", אזי אין לו דאגות והוא אינו פוחד משום דבר. הוא יודע שהכל זה אלוקות. חיסרון באמונה וביטחון, הוא בעצם חוסר הכרה במציאות האמיתית שהכל הוא אלוקות.

כאשר יהודי חי עם "האמונה והביטחון בה", בהכרה והרגשה שכל עניני העולם הם אלוקות, ברור שבכל צעד ושעל הוא רואה ניסים רבים, והוא מפרסם זאת ומגלה יותר ויותר בכל העולם את מציאותו האמיתית

צרפת כמשל

וממילא, הניצחון על קליפת צרפת והכח לתקן אותה בדורנו - הוא מכיוון שכעת מתקרבים לגאולה, ומתגלה פנימיותם האמיתית של עניני העולם, שהכל הוא אלוקות. הרבי בשיחה מדבר על צרפת, אבל צרפת היא רק דוגמא. באותו אופן עלינו להסתכל על כל ענין בעולם: לחפש את הניצוץ האלוקי שבו, את הפנימיות האמיתית שלו.

נקודה זו מתבארת גם במאמר ד"ה פדה בשלום תשכ"ב (שהרבי הוציא לקראת יו"ד-י"ד כסלו התשנ"ב), בו מבאר הרבי שניצוצות הקדושה שנפלו בעולם הזה משתוקקים שהאדם יעבוד לברר אותם להעלות אותם לקדושה. זה שלפעמים נדמה לאדם שהעולם מפריע לו בעבודתו - זהו רק מצד ההעלם והסתר שיש על ניצוצות אלו, אך באמת הניצוצות מצד עצמם, מצד מציאותם האמיתית - משתוקקים שיבררו אותם. ומכך מובן שהעולם עצמו רק מסייע לקדושה.

במאמר שיצא לאור מעט אחר כך, ד"ה פדה בשלום תשכ"ו (קונטרס י"ט כסלו), מוסיף הרבי ואומר יותר מכך - לא רק שהעולם עוזר ומסייע לקדושה, אלא שהקדושה טבועה וחדורה בעצם קיומו של העולם עצמו. כשמתגלות דרגות מסוימות באלוקות, יש צורך לשלול ולבטל את מציאות העולם החומרית; אך

כשמתגלה "אמיתת המצאו", הגילוי הוא מצידם של הנמצאים גופא - "נרגש בכל דבר שמציאותו הוא אלקות".

וכך רואים גם בשיחה שלנו - בה מבאר הרבי שני אופנים בכירור העולם (וצרפת בפרט): באופן שהתחתון נשאר תחתון ורק מקבל השפעה מהעליון, או באופן שמתגלה האלקות שבתחתון מצד עצמו, העצם שבו. לאורך כל השיחה מדגיש הרבי את המעלה באופן השני דוקא - גילוי העצם שבתוך העולם עצמו.

פוקחים עינים ורואים אלקות

זו "פקיחת העינים" הנדרשת מאיתנו כעת: לראות בכל ענין את האלקות שבו, מעין מה שיתגלה בגאולה.

אפשר לראות את ה'קו' הזה לכל אורך שנות הנהגתו של הרבי שליט"א. דוגמא לכך ניתן לראות בסיפור ששמעתי על ר' אלי ליפסקר, שמנעורתו חש משיכה לעולם המוזיקה. בשנות לימודו בישיבת תומכי תמימים המרכזית ב-770, החל ללמוד מוזיקה בצורה מסודרת, דבר שהיה מאוד לא מקובל - עד כדי כך שהנהלת הישיבה חשבה לסלק אותו.

ביחידות של ההנהלה אצל הרבי, סיפרו רבי על כך ועל המחשבה לסלקו מהישיבה - אך להפתעתם הגיב הרבי: "לזרוק אותו מהישיבה? אולי הוא זקוק לעזרה ותמיכה?" וכמובן, הישיבה פנתה אליו והציעה לו סיוע כספי בלימודים... מאוחר יותר, ניצל ר' אלי את כשרונו המוזיקלי למקהלות של ניגוני חב"ד שהקים, חזנות והופעות שונות, והכל בברכת ובעידוד הרבי.

כאן, ובמקרים רבים נוספים, רואים איך הרבי חותר לגלות את האלקות שבתוך העולם, איך הוא מסייע לקדושה.

ואולי גם זהו הקשר להוראה של "פירסום הניסים" בסיום השיחה. כאשר יהודי חי עם "האמונה והביטחון בה'", בהכרה והרגשה שכל עניני העולם הם אלקות, ברור שבכל צעד ושעל הוא רואה ניסים רבים, והוא מפרסם זאת ומגלה יותר ויותר בכל העולם את מציאותו האמיתית.

ומכאן נובע גם עוד ענין במעשה בפועל: כשעוסקים בכל מיני ענינים בעולם, כגון בעיות טכניות בנסיעה לרבי, בעיות בעבודה וכיו"ב, ישנם לחצים וחששות כיצד יתבצע הדבר, והאם יהיה בהצלחה... אך כשניגשים עם היסוד האמור, שכל עניני העולם בפנימיותם מגלים אלקות, אזי ניגשים לכל דבר במנוחת הנפש ומתוך שמחה וטוב לבב.

להעיר

עיונים וביאורים מאת התמימים ואנ"ש

ביאור הלשון "לפרסם אצל עצמו"

בדבר מלכות השבועי (סי"ב) מורה כ"ק אד"ש לעסוק בענין של "פרסומי ניסא":
"לפרסם אצל עצמו ואצל הזולת, ובכל מקום ומקום - את הניסים שהקב"ה עושה
עמנו, מתוך ידיעה שבזה קשורה הגאולה האמיתית והשלימה!"

וראיתי להעיר בנוגע ללשון "לפרסם אצל עצמו". דהנה לשון זו מובאת גם
בדבר-מלכות ש"פ שופטים תנש"א (סי"א) "לפרסם אצל עצמו ואצל כל אלו
שיכול להגיע אליהם". ולכאורה צריך להבין מהי משמעות הביטוי "לפרסם אצל
עצמו", הלא כל עניין ה"פרסום" משמעו - להפיץ ולגלות עניין זה (שאותו רוצים
לפרסם) כלפי חוץ. ובמילא לגבי העבודה העצמית של כל אחד, מתאים יותר
הלשון 'להתבונן' או 'ללמוד' וכדומה, ומהי משמעות העניין שהאדם "לפרסם"
אצל עצמו [ובהשוואה לדבר-מלכות ש"פ חיי"ש תשנ"ב (סי"ג) שם אומר הלשון
"להכין את עצמו" שזהו עניין המובן, אך מה עניין הפרסום אצל עצמו]?

ואולי יש לומר הביאור בזה: רצונו לומר, שכמו שכל עניין הפרסום הוא להפיץ
עניין מסויים אף אם אינו בא על כל פרטיו כעת בהבנה והשגה, עצם פעולת
הפרסום היא ה"מודעות" לאותו עניין, בכדי שתפעל שייכנס אליו אח"כ (וכנראה
במוחש). כך בנדו"ד יש עניין לפרסם אצל עצמו הניסים דהיינו לדעת ולשמוע
ניסים בריבוי וכו', אף אם אין זה פועל עליו כעת שיהיה חדור ממש ברגש שמחה
ובטחון וכד'. וק"ל.

הת' משה שי' זוכמיר
ישיבה קטנה תורת אמת

ג' שלבים בהתקרבות התחתון לעליון

בדבר מלכות השבועי אומר כ"ק אד"ש שבעבודה בעולם "יש בכללות שני ענינים
ושלבים - (א) הפעולה הפנימית עם התחתון, שמכניסים קדושה אפילו במקום

התחתון, לפי גדריו. אבל דבר זה יכול להיות באופן שהתחתון נשאר תחתון, והוא רק מקבל מהעליון המשפיע. לאחר מכן צריכה להיות אופן עבודה נעלה יותר: (ב) - הבירור והזיכוך הוא עד כדי כך, שהמקום (התחתון) עצמו (בתכונותיו המיוחדות) נעשה מקום תורה ומצוות, כך שהמקום נעשה כאילו עצמאי, ואינו זקוק להשפעה (של קדושה) ממקום (שני) ועליון יותר.

ויתירה מזו - לא "כאילו", אלא באופן שמגלים את המעלה שבתחתון עצמו, שהמקום נעשה כמו העצם עצמו (דירה לעצמותו יתברך). "עכלה"ק.

ולכאורה צריך להבין: הדנה בענין ובשלב הב', שענינו הוא שהבירור נעשה מצד התחתון עצמו ולא מצד פעולת העליון, מחלק זאת כ"ק אד"ש לב' ענינים: (א) שהתחתון נעשה כאילו עצמאי. (ב) ויתירה מזו: שאינו כאילו כמו (ודומה ל) העליון אלא שנעשה ממש כהעצם עצמו. וצריך ביאור מהו החילוק שהמטה נעשה "כמו" המעלה לבין "כמו . . ממש".

והביאור י"ל בזה לכאורה ע"פ המבואר בד"ה להבין ענין נ"ח תשכ"ו (סה"מ מלוקט ו' עמ' ע' סעיף ט') שבהבירור שנעשה מצד התחתון עצמו ב' אופנים. שהתחתון מצ"ע נמשך לעליון אך עדיין יש גדר של תחתון ועליון, ולכן הגילוי נחשב כדבר נוסף על מציאותו (אף שזה מצד עצמו), ולמעלה מזה שהבירור והזיכוך הוא שנגרש בכל דבר שבמציאות שלו גופא היא אלוקות. ובירור כזה יתכן מצד גילוי פנימיות עתיק, שבכללות הוא עצמות אוא"ס, שלגביו אין שייך מציאות שחוץ ממנו - ואדרבה, אמיתת הימצאו ית' היא המציאות של כל הנמצאים (וכפי שיתגלה תומ"י בגאולה האמיתית והשלימה).

וע"ז אפ"ל בנדר"ד - שזה שהתחתון נעשה כאילו כמו העליון, הנה אף שזה מצד עצמו, עדין ישנם גדרים של מעלה ומטה שהמטה נעשה כאילו כמו המעלה.

אך באופן שמתגלה המעלה שבתחתון עצמו שהוא נעשה כמו העצם, בזה כבר אין גדרים של מעלה ומטה - שהרי הוא נעשה כמו העצם עצמו.

והחידוש הוא, דבסוס"ז בשיחה, מביא שבירור צרפת הוא לא רק באופן שהתחתון נעשה כאילו כמו העליון אלא אלא ששם מתגלה העצם ממש. והסיבה לכך: נשיא דורנו נותן את כח העצם לכל אנשי הדור. וממשיך גם בסעיף ח' שענין זה רמוז בתיבת צרפת שבזה מודגש החידוש שכבר עתה נמשך הגילוי דלעת'ל - הגילוי דפנימיות עתיק שרק בכח גילוי זה אפשר לברר באופן זה. ודו"ק.

הת' שלום שי' טל

קבוצה, 770 בית משיח

תגובות

תגובות שנתקבלו במערכת לגליונות קודמים

"התגלות מציאותו של מלך המשיח"

(גיליון ה, מדור צריך עיון - ד; גליון ו-ז, מדור תגובות: "התגלות מציאותו של משיח")

בגיליון הקודם הקשה הת' מ.י.מ. על מה שכתבתי בגליון דש"פ ויצא. וראיתי להשיב על דבריו, דבר דבור על אופנו.

א. בשאלתו הראשונה:

(א) "מנין נאמר שהקב"ה כבר שלח את משיח לגאול את ישראל" - הנה קושיא זו מגיעה מחוסר שימת לב לדבריו המפורשים בדבר מלכות חיי-שרה, ש"מתחיל להתקיים" השליחות של "המשיח היחיד שבדורנו", ועל כן נשאר רק לקבל את פניו "בכדי שיוכל לקיים את שליחותו בפועל", היינו שיש לו כבר שליחות.

(ב) "בפרט שמלשון השדי-חמד לא משמע שיש שלב ביניים" - הנה אד"ש בעצמו מצטט את ה'שדי חמד' ש"כשיגיע הזמן יגלה אליו השם יתברך וישלחו", ועל זה כותב שאכן כבר נגלה ה' למשיח ושלחו, ואעפ"כ עדיין לא באה הגאולה השלימה, ולכן (אין זאת שלא הייתה השליחות, אלא שהייתה וצריך רק "לקבל פני משיח".

(ג) "באם אכן כבר נשלח, מה המקום לבקשה מה' שישלח את משיח" - הנה גם קושיא זו באה מאי הבנה פשוטה בשיחה, שהרי מכיוון "שסיימו את עבודת השליחות" הצריכה והמספקת לבוא הגאולה ומשיח כבר נשלח, אכן הייתה צריכה לבוא מיד הגאולה. ולכן טוענים להקב"ה שאין אנו רוצים לחכות לעוד עבודה (של 'קבלת פני משיח'), אלא שישלים את השליחות למשיח, שיבוא לגאול בפועל ממש.

ב. בשאלתו השניה:

(א) "בפשטות שליחותו של משיח היא רק הבטחה שיכולה להתבטל", מובן שישנו הברדל תהומי בין הבטחה פרטית לנביא (כגון הבטחת ה' ליעקב שישמרהו בדרך) שיכולה להתבטל, משא"כ במקרה שה' כבר שלח אדם והתגלה מציאותו

בתור משיח, היינו שכבר קרה הגילוי של היחידה/העצם בעולם (וראה עוד לקמן), שוודאי שבוה "דבר אלוקיננו יקום לעולם".

(ב) "שליחותו של משיח, וודאי אינה שייכת ל'התגלות מציאותו' המבוארת בשיחת תולדות" - והדברים כ"כ תמוהים, שהרי גם בדבר מלכות ש"פ וירא מצטט את ה'שדי חמד' באותו אופן, ומגיע לאותה מסקנה (שצריך רק לקבל פני משיח) - ושם המילים של "מתחיל להתקיים השליחות", מתחלפות ב"עכשיו ישנה לא רק מציאותו של משיח אלא גם התגלותו" - היינו התגלות מציאותו!

ג. בשאלתו השלישית:

(א) "התגלות מציאותו היא הענין בהדרן תשמ"ו שיומשך ויתגלה בעולם משיח" - ובהסתכלות הראשונה מופרכת גם טענה זו, שהרי מבואר בד"מ שם שהשלב השני הוא "התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו", והשלב הראשון הוא 'התגלות מציאותו' לעצמה שאינה בגילוי (וראה עוד ריבוי הוכחות לכך מלשון השיחה, ובסעיף האחרון שם).

(ב) "איך יתכן לומר שמ'שליחותו' זו כל עניני הגאולה מסתעפים" - הנה ענין זה מפורש היטב בד"מ שם, שכמו ש'מולד הלבנה' כולל את כל התגלותה, כך 'לידת משיח' - שנשלח והתגלה בעולם עצם מציאותו של משיח, היא כוללת את 'התגלותו לעין כל' ואת כל 'שאר הענינים דימות המשיח'.

(ג) "בטח שלא שייך לומר על 'שליחותו' זו שהיא עיקר הענין דביאת המשיח" - שוב לא דק הנ"ל בלשונו הק' בשיחה שכתב שם: "שהיא עיקר החידוש דביאת המשיח", שהרי ממנה מסתעף הכל כנ"ל. ואכן עיקר הענין דביאתו היא המבוארת בהדרן תשמ"ו שהיא "שיומשך ויתגלה בעולם", והיינו השלב השני שהוא "התגלותו לעין כל ע"י פעולותיו" - שאכן אז היחידה/העצם יתקבל בשלימות בנו (וכמבואר ב'קונטרס ענינה' ובהדרן שם).

ונמצא מכל הנ"ל: (א) הקב"ה קבע עבודה מספקת של ישראל לבוא הגאולה. (ב) כעת הודיע כ"ק אד"ש מה"מ שהיא נסתיימה ונשלמה. (ג) לכן ה' נגלה אליו ושלחו להיות המשיח - היינו שהתגלה מציאותו בתור משיח בעולם, התגלה 'העצם דישראל', שהוא עיקר החידוש בביאת המשיח. (ד) גם התגלותו השניה 'לעין כל' התחילה בניצוח מלחמות ה' וכו' וכו'. (ה) לכן מיד צריך להיות שלימות התגלותו בעולם, וממילא יהיו שאר הענינים דימות המשיח. (ו) ולכן העבודה שנשארה שמצידנו היא לקבל את פניו - לקבל את התגלות מציאותו, ולחיות עם 'התגלות העצם' זו.

הת' טוביה שי' גינזבורג

קבוצה, 770 בית משיח

"התגלות מציאותו של מלך המשיח"

(גיליון ו-ז, מדור תגובות: "התגלות מציאותו של משיח")

בהמשך למש"כ בגיליון הקודם אודות 'התגלות מציאותו' של מלך המשיח (בשיחה דפרשת תולדות), שהכוונה היא להתגלות עצם נשמתו, וכן - שכמבואר בשיחה זו - ישנה התגלות מציאותו "בתור מלך המשיח", הבאה לפני התגלותו לעיני כל ע"י פעולותיו (ביאת המשיח עליה מדובר ומבואר בכל מקום);

יש להמשיך ולבאר 'ענינה' של התגלות זו והתאמתה עם המבואר בשיחות דהשבועות שלפנ"ז ולאח"ז, עכ"פ בנקודה - כפי מיסת הגיליון.

בשיחת ש"פ חיי שרה (אליה התייחס הת' מ.י.מ.) כותב כ"ק אד"ש: "וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר . . . מובן שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח". ע"כ.

בפשטות קטע זה מגיע בהמשך למדובר בשיחה בביאור שליחותם ועבודתם של בנ"י בעשיית דירה בתחתונים (יחוד מ"ה וב"ן) - ובקשר לזה מבאר שזוהי ג"כ שליחותו וענינו של מלך המשיח.

כלומר, לאחר שבתחילת סייג מבאר כ"ק אד"ש שלאחר כל העבודה וכו' נסתיימה עבודת השליחות בכירור והכנת העולם לגאולה, ממשיך שעל-כן מובן שמתחיל להתקיים ה"שלח נא ביד תשלח" - השליחות של מלך המשיח בהבאת הגאולה האמיתית והשלימה, יחוד מ"ה וב"ן. וכפי שכ"ק אד"ש חוזר ואומר (האלט אין איין זאגן) בכל השיחות דשבועות אלו, וכדלקמן.

ויש להוסיף, שכאשר מעיינים בשיחה רואים (לכאורה) שכ"ק אד"ש חוזר ואומר כמ"פ, שהעבודה של בנ"י בכלל היא בעשיית יחוד מ"ה וב"ן ושלימות יחוד זה תהיה בגאולה; ושלימות ענין השליחות אצל משיח הוא בעשיית ופעולת שלימות היחוד דוקא. ולכאורה הכוונה בזה היא (ע"פ המבואר בחסידות בענינו של יחוד מ"ה וב"ן) שלאחר כירור התחתון (מקבל) והמשכת העליון (משפיע), מתגלה במקבל שורשו העצמי, עצמות א"ס, וכהלשון בחסידות ה"יש הגשמי" הוא ה"יש האמיתי", שזהו שלימות ענינה של הדירה בתחתונים.

וא"כ יוצא שנקודת הענין הוא ממש כמו בשיחה דש"פ ויצא ובמאמרים שי"ל לקראת י"ט כסלו וחנוכה תשנ"ב - עם ה'הוספה' שעתה שנסתיימה העבודה בכירור והכנת העולם, מתחילה להתקיים השליחות של מלך המשיח בגילוי עצמותו ית', אשר עי"ז נפעלת ומתגלית ה'דירה בתחתונים' (שלימות היחוד הנ"ל).¹

1) ליתר הרחבה (לפ"ע) בכללות המבואר כאן בשיחה דש"פ חיי"ש ראה גם במאמר המערכת ב'מדקדקים' גיליון ה' עמוד 22.

בשיחת ש"פ וירא כותב כ"ק אד"ש: "קיימת גם מציאותו של משיח כפשוטו (יחידה הכללית) . . וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר . . ישנה גם ההתגלות דמשיח". ולכאורה גם כאן הכוונה היא בפשטות "שמציאותו של משיח", היחידה הכללית, התגלתה.

ואם נחזור כעת ונתבונן במבואר בשיחה דפרשת תולדות מובן (לכאורה) שמדובר אודות אותו הענין ממש, עם התיקון ש"מציאותו של משיח" היינו העצם, עצמותו ומהותו ית' ממש?²

וע"פ כל הנ"ל מובן (לכאורה) שהתגלות מציאותו של משיח והתחלת קיום שליחותו היינו הך (במשמעותם) - כי כנ"ל (וכמבואר בהדרן דתשמ"ו וכו') התגלותו של משיח בעולם היא הגאולה והיא היא שליחותו של משיח. ובמילא מובן אשר ע"י "התגלות מציאותו" "מתחילה להתקיים" שליחותו.³

ובהמשך להנ"ל מובן אשר תוכן העבודה עתה דקבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש היא בקליטת ההתגלות הזו דמציאותו (העצם) של משיח בכל פרטי חיינו ובחלקנו בעולם - וכפי שכ"ק אד"ש מבאר ומפרט בשיחות דש"פ ויצא וישלח, שהעולם ראוי ומוכשר לקבל בתוכו את הגילויים דהגאולה עד לגילוי העצמות וצריכים רק לפתוח את העיניים ולראות זאת בפועל, וממשיך בהוראות מעשיות בקשר לכך (וכן במאמרים שי"ל לקראת י"ט כסלו וחנוכה תשנ"ב עיי"ש).⁴

(2) ובנוגע לזה שאד"ש אינו כותב שהתגלות זו כבר אירעה - הנה בשיחה זו לא מוזכר כלל מעלת התקופה וכו' (חוץ מבסוף ס"א, ואדרבה ע"פ הכתוב שם אתי-שפיר).

(3) כמובן שניתן (ולכאורה נדרש) לעיין במשמעותה ו'רמתה' של התגלות זו, וגם בשיחות ניתן למצוא לכאורה משמעויות שונות, ונסתפק בשניים - מן הקצה אל הקצה: "הדבר היחיד שחסר עדיין הוא - קבלת פני משיח צדקנו בפועל, היינו בעולם העשי" (מהשיחה בלתי מוגה דש"פ וירא). "וישנו כבר בפועל ובגילוי וצריכים רק לפתוח את העיניים" (מהערה 112 בשיחת ש"פ וישלח). ואולי ניתן לדייק ג"כ בשינוי 'השם' מקבלת פני משיח לפתיחת העיניים, ודו"ק. אבל עכ"פ ברור - ע"פ המבואר בפנים - מהי המשמעות והמכוון הכללי בביטויים אלו.

(4) ראוי לציין כאן לשיחת ש"פ ויצא בסי"ח: "שיהודים יושבים כבר ליד השולחן, שולחן אביהם, יחד עם משיח צדקנו", ולכאורה צריך להבין את משמעות הדבר. והמעין בשיחת ש"פ וישלח יראה שכ"ק אד"ש מבאר נקודה זו בהוסיפו חצי משפט בחצע"ג: "ויושבים יחד עם הקב"ה, ישראל וקוב"ה כולא חד" בשולחן ערוך לסעודת הנישואין". ברור א"כ (לכאורה) שזוהי ג"כ המשמעות בכך שיושבים עם משיח ליד השולחן, כי מציאותו (העצם) נמצאת כבר בגילוי, וכמבואר יחוד זה (ד'ישראל ומשיח כולא חד'...) בשיחה דפרשת תולדות סיי"א. והוא הוא המבואר והמכוון בכל הנכתב בפנים, ואכמ"ל.

לאחר כל הנ"ל ניתן גם להבין (עכ"פ בדרך אפשר ובקצירת האומר) את דברי השד"ח וכו' שמביא כ"ק אד"ש בשיחות דש"פ וירא וחיי"ש אליהם התייחס ת' מ.י.מ. בשבוע שעבר.

ראשית, בנוגע למה שכתב שתוכן התגלות הקב"ה למשיח ושלחתו היא הבטחה שהוא יהיה מלך המשיח - מובן מהמשך לשון השד"ח שאינו כן. וזה"ל: "ולכשיגיע הזמן יגלה אליו ה' יתברך וישלחו, ואז יערה עליו רוחו של מלך המשיח הטמון וגנוז למעלה. . כמו למשה בסנה", וק"ל. ומזה מובן ג"כ (בקשר לשאלתו השניה) שאינו מוכרח כלל שלא יהיה הפסק בזמן בין המינוי לשליחות לקיומה בפועל (וע"ד מה שהיה במשה רבינו), וק"ל.

ולגופו של ענין - הנה אף שנת"ל שהמשמעות הפשוטה בכיטויים אלו היא להתגלות העצם דמשיח והתחלת קיום שליחותו בגילוי העצמות בעולם - בפשטות אין אלו שני דברים שונים, ולשון אד"ש אודות התגלות משיח הוא התוכן דדברי השד"ח.

והביאור בזה הוא בשניים: א. רואים במוחש אשר בתורת כ"ק אד"ש במקום התואר "ראוי להיות משיח" ישנו ה"משיח שבדור" - וע"פ המבואר בכהנ"ל מובן הוא ביותר, כי ענינו דמשיח הוא יחידה הכללית וכו' הנמצאת אצל נשיא הדור.

ב. בתורת כ"ק אד"ש ה'מעבר', כביכול, של המשיח שבדור להיות משיח צדקנו בפועל אינו מתואר כהתגלות ה' אליו ושלחתו וכו' כבשד"ח - אלא כהתגלות שלו. ולשם דוגמא, בשיחת ש"פ תזו"מ תשנ"א ס"ח: "משיח נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות ומצפה. . להתגלות מההעלם". וכן בשיחת ש"פ וירא עצמה, בס"ד: "ואילו לא היו מתערבים ענינים בלתי רצויים היה מתגלה ובא בפועל ממש". כי במשיח שבדור ישנה כבר בחי' משיח - והיא צריכה רק להתגלות בשלימות.

ובפשטות, שלא דוקא שבהתגלות ה' למשיח המתוארת בשד"ח הכוונה לציור 'גשמי' של נבואה אותה אנו מתארים לעצמנו (כמו למשה בסנה), אלא באופן אחר - המתאימה להנ"ל. וענין זה ניתן לראות בצורה ברורה ברשימה של אדמו"ר מוהרי"צ (נדפסה בתורת שלום, והובאה בספר ענינו של משיח המצויין להלן) אודות שיחתו עם אביו, אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, אודות ענין זה ממש, עיי"ש. אך מפאת קוצר היריעה לא ניתן להאריך בביאור נקודה זו ולצטט את לשון הרשימה.

ועיין - בביאור רחב ובטוב טעם - במש"כ הרשד"ב שי' וולף בספר 'ענינו של משיח' ע' 396 וע' 413 ואילך.

הת' ישראל ארי' לייב שי' זלצמן

ישיבת תות"ל המרכזית, 770 בית משיח

מראי מקומות

מקורות נבחרים להרחבת העינין בנקודות שנתבאר בשיחה

- **בס"ב:** לנצל את מנהגי המדינה לעבודת ה'. בשיחת ש"פ ויגש תשנ"ב, סעי' ח-ט, מבאר היטב כיצד נקודה זו אינה עומדת בסתירה לכך שהעולם אינו תופס מקום, ואדרבא אשר זוהי עבודה נעלית - ואשר עבודה זו נפעלת בכוחו של הקב"ה המחבר הפכים.
- **בס"ב ואילך:** ב' אופני הבירה. בביאור ענין זה באריכות ראה במאמרים ד"ה פדה בשלום ולהבין ענין נ"ח תשכ"ו (י"ל בשבוע שלפני ואחרי אמירת שיחה זו. נדפסו בסה"מ מלוקט ח"ו). ובנוגע למבואר בשיחה שבבירור באופן הב' גופא ישנם ב' אופנים (שהמטה נעשה 'כאילו' כמו העליון, וכמו העליון ממש) ראה בד"ה להבין ענין נ"ח שם, ס"ט ואילך.
- **בס"ז:** הנתינת כח לבירור צרפת נובעת ממקום מגוריו ואופן הנהגתו ועבודתו של נשיא דורנו. ראה בשיחת ש"פ שמיני תשי"ב (ס"ה ואילך; שיחוק"ק תשי"ב ע' ריג) שמעברו של
- נשיא דורנו לעיר הגדולה פעל שינוי באופן העבודה.
- **בס"י:** בירור ניגונה של מדינת צרפת. ראה שיחת ש"פ בראשית תשל"ד (שיחוק"ק ע' 101) שזה שאדה"ז בירר את מארש נפוליון סלל לנו את הדרך לבירורו של ניגון זה. ובשיחת ש"פ ראה תשד"מ (התועדויות ח"ד ע' 2489) שניגון זה מבטא בתוקפו את כבודו של הקב"ה, עיי"ש.
- **בס"א:** החידוש בהוראה לפרסם ניסים. ראה במכתב אדמו"ר הרי"צ (אג"ק ח"ב ע' שסא ואילך) שסיפורי מופתים הינה פגיעה בכבוד החסידות, עיי"ש באריכות ובביאור.
- **שם:** במעלת המופתים, שלכן יש לספרם. ראה שיחת לך לך תשכ"ה (שיחוק"ק ע' 87); שיחת ש"פ שמיני תשכ"ט (שיחוק"ק ע' 91); שיחת ש"פ בשלח תשי"ד (שיחוק"ק ע' קצג); שיחת פורים תשכ"ו (שיחוק"ק ע' 284). ובכ"מ.

לסיכום

סיכום מהלך השיחה בקצרה

סעיפים א"ג

ביאור כללי: העולם מוכן לגאולה

פותח בשאלה של ה"אחרים שואלים", כיצד רואים שהעולם כיום מוכן לגאולה יותר מהדורות הקודמים? (ס"א).

מקדים ומבאר את העבודה בגלות לברר את הניצוצות, שזהו על ידי שיהודים מתיישבים במקום מסויים, מתנהגים בהתאם למנהגי המקום וכך מעלים אותו לקדושה; ובזה גופא - לא רק באופן שהמקום זקוק לקבל השפעה ממקום עליון ממנו, אלא שהוא נעשה מקום תורה בעצמו, כמו העצם (ס"ב). ועל פי זה מסכם ועונה שכיון שבדורנו נמצאים יהודים בכל פינה בעולם, הרי העולם כולו כבר מוכן לגאולה (ס"ג).

סעיפים ד"ט

מקרה פרטי: המהפכה הצרפתית

מבאר שאת הענין הנ"ל רואים באופן מיוחד במדינת צרפת, שזוכרת בנביא בקשר לסיים הגלות - כיון שבכירורה נפעלת שלימות בירור העולם כולו, כדלהלן (ס"ד):

בדורו של אדה"ז - מדינת צרפת היתה תוקף הקליפה של פריקת עול, ולכן להם בתוקף שלא תנצח (ס"ה); אך בדורנו השתנה מצב זה מן הקצה אל הקצה, שהמקום נהפך למרכז ומקור שממנו מפיצים מעיינות (ס"ו). הכח לכך הגיע מרבותינו נשיאנו, כך שצרפת הלכה והשתנתה לטובה במשך הדורות, ובעיקר נפעל הענין בדורנו - ע"י הרביי"צ, שנסע ממקום למקום ועבד באופן של "הליך בנימוסיה" בכמה מקומות; ומהרבי מלך המשיח, שגר בצרפת במשך שמונה שנים (ס"ז).

בזה גופא ישנם שני ענינים (ע"ד ב' הענינים הנ"ל בס"ב), המרומזים בכך שצרפת בגימטריא 770 - הן כרמז לשלימות בירור העולם הקשור למספר שבעים, והן

בנקודה

ישנם כאלו התמהים ואינם מצליחים להבחין מדוע בדורנו העולם כולו מוכן לגאולה. בשיחה זו, מבהיר להם הרבי את הענין בפרטיות:

בדור הזה הגיעו יהודים שומרי מצוות לתפוצה עולמית חסרת תקדים, ובכך הם מבררים באופן של התלבשות פנימית את כל פינות העולם. ואם לא די בכך - אפילו מקומות שהיו סמל של חופש והפקרות, כמו צרפת, נהפכים לקדושה.

לכל אורך השיחה מניח הרבי את הדגש על אופן הבירור השני, העמוק יותר, הטמון במילים "אזלת לקרתא הליך בנימוסיה": לגלות במקום את העצם הנמצא בו עצמו, מצידו ובגדריו, ללא שיצטרך לקבל השפעה ממקום אחר.

כרמז לכך שהיא נעשית כמו 770, כמו העצם עצמו (ס"ח).

מסכם, שעל פי זה מובן מדוע בירור צרפת מבטא את שלימות בירור העולם כהכנה לגאולה (ס"ט).

סעיפים י"ד

למעשה: לפרסם את הניסים

ענין זה מתבטא בנס שהתחולל עם ההמנון הצרפתי שנהפך לקדושה ע"י חסידים (ס"י). והסיבה שמזכירים זאת כעת, היא כיון שפרסום הניסים נוגע לזירוז הגאולה בפועל (ס"א). וההוראה מכך לפועל: לעסוק בפרסום הניסים שהקב"ה עושה בזמננו, במיוחד בהתוועדויות של ימי חנוכה (ס"ב).

מכבד באמירת "לחיים" לאורחים שהגיעו מצרפת (ס"ג). ויהי רצון שבירור צרפת יביא את משיח, עליו נאמר "פרצת" (ס"ד).

צריך עיון • המושך מעמ' 27

"מכיון שהיא המקום התחתון ביותר - נפעל על ידה גמר ושלימות הבירורים של כל העולם". ויש לעיין, כיצד כל זה מתיישב עם המבואר בד"מ כ"ח סיון, שנשיא הדור הגיע דווקא לאמריקה שהיא "חצי כדור התחתון" - היות שע"י המקום התחתון ביותר מעלים את כל העולם (ע"ש בד"מ כ"ח סיון באריכות).

כלומר: לעזור ליהודי לפקוח את עיניו ולראות שכל העולם מוכן לגאולה. וא"כ מהי השאלה "מדוע מזכירים זאת עכשיו", הרי זוהי כעת העבודה?

ד. בכללות הביאור בשיחה: מתאר את צרפת כהמקום הנמוך ביותר ("התחתון ביותר, כמדינת צרפת...") ועפ"ז מבאר:

צריך עיון

נקודות לעיון והתבוננות בשיחה השבועית

צרפת חוללה שינוי בניגון, ומדוע אומר ש"השינוי הקיצוני" בדורנו, הוא בעצם זה שלקחו ניגון והעלו אותו לקדושה?

ג. סעיף י"א: אחרי הביאור בכל השיחה בדבר בירורה של צרפת, והנס בשינוי ההמנון של צרפת והפיכתו לניגון חסידי - שואל: "מדוע מזכירים זאת עכשיו? ובפרט שחסידי יכול לטעון, שחינכו אותו שכל ענינו הוא - לימוד התורה. אין לו זמן כלל לענינים אחרים, כולל גם מופתים, עד שהם כלל אינם תופסים אצלו מקום כ"כ". ויש לעיין מהי שאלת כ"ק אד"ש מה"מ, הלא לפי מה שנתבאר בשיחות האחרונות (ד"מ ויצא, וישלח) שהדבר היחיד שחסר כעת להבאת הגאולה, הוא "לפקוח את העיניים" ולראות את הגאולה, וא"כ הסברת עניין זה - כיצד כל העולם מוכן לגאולה נוגע ביותר לצורך עניין זה!

ואם נאמר שכל השאלה היא, בנוגע למה שמבאר בסעיף י' אודות הנס של "האדרת והאמונה", הרי בתחילת סעיף זה מבאר בצורה הפשוטה ביותר שפלא זה נעשה "להקל עוד יותר על היהודי".

א. סעיף א': מביא השאלה: "הרי הגאולה תלוי בכך שכל העולם יהי מוכן לכך, לא רק אדם אחד או מספר אנשים, לא רק חלק אחד של העולם - אלא כל העולם". ומביא טעם לזה: "שהרי הגאולה קשורה ותלוי בקיבוץ נדחי ישראל מארבע כנפות הארץ, וגם בבירורן של אומות העולם בכל הארצות". ולכאורה יש לעיין, הלא זה שהגאולה היא גאולת כל העולם, ולכן כל העולם צריך להיות מוכן לה, היא סברא פשוטה ומה נוגע כאן "קיבוץ נדחי ישראל מארבע כנפות הארץ" - מה מוכיח מזה?

ב. סעיף י': מדבר אודות הפיכת ניגון "האדרת והאמונה", ובסיום הסעיף מסכם: "ובזה רואים בגלוי את השינוי הקיצוני שנעשה בדורנו זה לגבי דורו של אדמו"ר הזקן: לקחו את הניגון הזה והפכו אותו לקדושה. . . ושרים אותו. . . בהתוועדויות חסידותיות. . .".

ויש לעיין מהו עיקר ה"שינוי הקיצוני" בין דורנו לדור אדמו"ר הזקן, הרי זה שלקחו ניגון והעלו אותו לקדושה קרה גם בזמן אדה"ז, כמו שמביא בהערה 52 הסיפור עם 'מארש נפוליון. אם כן, לכאורה החידוש הוא בזה "שמדינת

המשך בעמ' הקודם

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ח הרב **ירחמיאל** שי' וזוגתו מ' **חנה** תחי' וב"ב:
חי' מושקא, דבורה לאה, שיינא, מנחם מענדל,
חיה רבקה, דוד, שיינדל גיטל, מנוחה סימא,
צבי הירש, יקותיאל דובער שיחיו

בעלינאָוו

שלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ס. פאולו - ברזיל

נתרם ע"י הרה"ת ר' **שמואל** וזוגתו מרת **שטערנא שרה** שיחיו

שפריצער

לזכות

החתן הת' **מנחם מענדל** והכלה המהוללה מ' **בתיה** שיחיו **אקסלרוד**
לרגל נישואיהם בשעה טובה ומוצלחת

שיזכו להקים בית נאמן בישראל - בית חב"ד - בנין עדי עד
לנחת-רוח כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח

